

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 391.

Anden Session.

100de Møde.

Tredagen den 28de Februar.

(Fortf.)

J. N. Hansen (fortf.): Der er jo kommet en heel Deel Spørgsmaal frem ved denne Leilighed allerede i den forrige Discussion, som ikke høre hen til de to første Paragrapher, som her ligge til Forhandling, men de Bemærkninger, jeg har at gjøre med Hensyn til dem, skal jeg opsætte til det næste Afsnit kommer for, da jeg saa vil faae Leilighed til at tale om disse Punkter. Den ærede Indenrigsminister udtalte en Slags Forundring eller Beklagelse over, at man ikke syntes nu, i Særdeleshed naar man stemte for det første af Udringsforslagene her, at ville befrie de hidtilværende Udredere fra den Byrde, som paahviler dem, og han kunde ikke finde, at det var rigtigt, idet han syntes, at Byrden rettest maatte hvile paa det hele Land. Det er imidlertid ogsaa den Formening, som bringer os til, nu at modsætte os denne Lov, thi efter Lovudkastet kommer Byrden ikke til at hvile paa det hele Land, den kommer alene til at hvile paa Hartkornet. Det er en af de Betragtninger, som gjøre sig gjældende for os til at modsætte os Loven. Var den gaaet ud paa, at Byrden i Fremtiden skulde hvile paa det hele Land, saa vilde den største og væsentligste Mangel, som Loven efter vor Formening har, være hævet, men det som den ærede Minister sagde den skulde gaae ud paa, det gaaer den ikke ud paa. At man forrige Gang, Loven var for, opstillede de samme Indvendinger imod den, som her ere gjorte, troer jeg, Ingen vil nægte, og naar den ærede Ordfører har villet finde det saa slaaende, at et hidhørende Forslag af den ærede Rigsdagsmand for Høstet Amts 2det District (Escherning) blev forkastet med 48 mod 35 Stemmer, saa troer

jeg at kunne vende Sætningen om, idet jeg vel kan indrømme ham, at der ikke var nogen Majoritet for det Forslag, men paa den anden Side tør jeg ogsaa paastaae, at det var en af de væsentligste Grunde til, at hele Lovforslaget blev forkastet, saa deri finder jeg en Bestyrkelse for, at det var en væsentlig Anke mod Lovforslaget dengang, som man nu kunde have ventet, at der var taget mere Hensyn til i det nærværende Udkast, end der er blevet. Den ærede Indenrigsminister sagde ogsaa, at han ikke kunde finde nogen Grund til at man modsatte sig Afgjørelsen, som den her forelaa, fordi den kun var midlertidig og det aldeles intet afgjorde med Hensyn til Fremtiden, men der beder jeg den ærede Thing lægge vel Mærke til den ærede Krigsministers Udtalelser; thi han har netop stærkt og bestemt udtalt, at han ansaae det for det Retteste og Rigtigste, ja, jeg troer endogsaa for det eneste Rette, at Byrden skulde i Fremtiden hvile paa Hartkornet. Gaae vi altsaa nu herind paa en Ordning af Sagen, hvorved man indrømmer, at Byrden skal hvile paa Hartkornet, saa kan jeg ikke see rettere — især efter de stærke Udtalelser, man i en anden Sag har hørt her i Thinget om, hvorledes en Lov kan præjudicere Spørgsmaalet om en anden Lov, — saa kan jeg ikke slaae mig til No med en anden Ministers Forstikring om, at denne Afgjørelse ikke skulde have nogen Indflydelse med Hensyn til den endelige Ordning af Sagen. Den bestemte Udtalelse af den ærede Krigsminister vakte overhovedet især stærkt Frygt hos mig for denne Afgjørelse, som jeg paa ingen Maade kan finde rigtig. Han gjorde vel gjældende til Forsvar for, at Hartkornet skulde bære den Byrde, at det vilde blive til Skade for Statskassen, om det ikke blev saaledes; deri har den ærede Minister vistnok Ret, men jeg troer